

prišla rano, da sem si mogel vse ogledati. Potem sva se postavila z materjo prav blizu oltarja. Kako sem se čudil, ko je prišel pred mašnikom deček, ki je bil tudi preoblečen. Takoj mi je šinilo v glavo, da se hoče ta najbrž z mašnika norčevati, in hud sem bil nanj. Ne vem, da nisem opazil, da deček streže. Mislil sem, da hodi sem ter tja zato, da se mašnika izogne. Ko je pa prišlo do povzdigovanja in je deček prijel mašnika za plašč, raztogotil sem se tako, da se nisem mogel dalj premagovati. »Mati, napodite ga!« zaklical sem glasno, da so se vsi ljudje ozrli. Mati so me začudeno pogledali in položili prst na usta, češ: tiho bodi! — Po poti proti domu sem jim povedal svoje misli o tistem dozdevnem hudobnežu, mati pa so mi razložili, da taki dečki povsod pri sveti maši mašniku strežejo in se imenujejo ministranti. Pravili so mi, kako krasna in častna je ta služba, streči namestniku Božjemu pred oltarjem, kjer se Bog sam daruje, in da so izvoljeni za to le najpridnejši dečki. — Sedaj je bila seve moja sodba drugačna. »Mati, jaz bom tudi ministrant, ko bom večji!« vzkliknil sem iz srca. »Če boš priden!« odgovorili so mati kratko, a srčna radost jim je sevala iz očij.

Postal sem pozneje res ministrant in še danes sem ponosen na to.

Svīdenje.

Gja na okno, na prozorno
Veze cvetke rezki mraz,
A od strehe, zmrzle strehe
Sveč visi ledenih kras.

V izbī, tam ob motni luči,
Stara mamica sedi,
V noči pozni, v noči hudi
Spanec ji beži z oči.

Molk otožni okrog nje je . .
Zdaj pa zdaj le kak šepet,
Tja na sveto Porodnico
Vpira starka svoj pogled —

Ah, ah tu najlepše pesmi
Detetom zapela je,
Ah, slovo od njih čez leta
Tu, prav tukaj vzela je . .

Šli so drug za drugim
Tja za kruhom v daljni svet,
Šli so in po dolgem času
Niso se vrnili spet . .

Kaj, če morebiti mrtvi
V tujem, daljnem svetu spé . . ?
Kaj, če zábili . . ne, mehko
Vsi imeli so srcé . .

V motni luči čudapolno
Božja slika trepetá,
Starka moli pred podobo,
Ura v drugič je pošlá . .

Čuj, kako zdaj tuli zunaj,
V okno droben sneg prši,
Glej, kako cvetk čarnih vrsta
Že na steklu se bliščí . .

A naenkrat, kaj je čuti!
Zvončka to je jasni glas?
Kdo v saneh pač zdaj se pelje
Mrzli ta, polnočni čas?

Vedno bližje in jasneje
Glas prihaja čist: cin, cin . .
Starki srce pólje, pólje . .
Oh, pred majko stopi — sin . .

Lucijan.

